

Środa, 15 stycznia 2014 r.

P7_TA(2014)0031

Przestępczość przeciwko dzikiej przyrodzie

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 stycznia 2014 r. w sprawie przestępczości przeciwko dzikiej przyrodzie (2013/2747(RSP))

(2016/C 482/12)

Parlament Europejski,

- uwzględniając przyjętą w kwietniu 2013 r. rezolucję Komisji ONZ ds. Zapobiegania Przestępczości i Wymiaru Sprawiedliwości, popartą przez Radę Ekonomiczną i Społeczną ONZ w lipcu 2013 r., w której zachęca się „państwa członkowskie do uznania nielegalnego handlu dziką fauną i florą za poważne przestępstwo w przypadkach, gdy zaangażowane są w ten proceder zorganizowane grupy przestępcze”, tym samym zrównując go z handlem ludźmi oraz handlem narkotykami;
- uwzględniając śledztwo przeprowadzone przez INTERPOL i IFAW (Międzynarodowy Fundusz na Rzecz Zwierząt) dotyczące internetowego handlu kością słoniową w UE, w którym stwierdzono, że ściganie internetowej przestępczości przeciwko dzikiej przyrodzie znajduje się w początkowej fazie rozwoju i wezwano do wprowadzenia w UE specjalnych przepisów w zakresie handlu elektronicznego regulujących handel dziką przyrodą;
- uwzględniając rezolucję z 6 lutego 2013 r. w sprawie strategicznych celów UE na 16. sesję konferencji stron Konwencji o międzynarodowym handlu dzikimi zwierzętami i roślinami gatunków zagrożonych wyginięciem (CITES), które odbędzie się w Bangkoku (Tajlandia) od 3 do 14 marca 2013 r. ⁽¹⁾;
- uwzględniając wyniki ww. konferencji stron (16. KS), podczas której strony osiągnęły porozumienie co do szeregu konkretnych działań wymierzonych w kłusownictwo i handel dziką przyrodą, w tym decyzji 16.39–16.40 i decyzji 16.78–16.83;
- uwzględniając konwencję CITES wdrożoną w UE rozporządzeniem Rady (WE) nr 338/97 w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi ⁽²⁾, a także rozporządzenie Komisji (WE) nr 865/2006 ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (WE) nr 338/97 ⁽³⁾;
- uwzględniając zalecenie Stałego Komitetu Konwencji Berneńskiej nr 155 (2011) w sprawie nielegalnego zabijania, chwytania i handlu dzikimi ptakami, przyjęte w dniu 2 grudnia 2011 r. oraz plan działania Komisji na rzecz eliminacji nielegalnego zabijania, chwytania i handlu ptakami (12/2012),
- uwzględniając niedawne inicjatywy USA, Filipin i Gabonu mające na celu zniszczenie posiadanych zapasów nielegalnej kości słoniowej w celu pogłębienia społecznej świadomości dotyczącej wzrostu popytu na kość słoniową, wzmożonego nielegalnego handlu i kłusownictwa oraz zwalczania handlu dziką przyrodą;
- uwzględniając wspólne oświadczenie przywódców 11 państw, na których obszarze występują słonie afrykańskie, przyjęte dnia 26 września 2013 r. w ramach zaangażowania się organizacji Clinton Global Initiative w działania dotyczące partnerstwa na rzecz ratowania słoni afrykańskich oraz wzywające inne państwa do „ustanowienia lub ponownego wprowadzenia krajowego moratorium na przywóz i wywóz w celach handlowych, sprzedaż krajową oraz zakup kłów i wyrobów z kości słoniowej, do momentu, aż populacje dzikich słoni nie będą zagrożone przez kłusownictwo”;
- uwzględniając rezolucję z dnia 23 października 2013 r. w sprawie przestępczości zorganizowanej, korupcji i prania brudnych pieniędzy – zalecenie działań i podejmowanych inicjatyw (sprawozdanie końcowe) ⁽⁴⁾, zwłaszcza ust. 127, oraz rezolucję z dnia 11 czerwca 2013 r. w sprawie przestępczości zorganizowanej, korupcji i prania brudnych pieniędzy – zalecenie działań i podejmowanych inicjatyw (sprawozdanie okresowe) ⁽⁵⁾,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0047.

⁽²⁾ Dz.U. L 61 z 3.3.1997, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 166 z 19.6.2006, s. 1.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0444.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0245.

Środa, 15 stycznia 2014 r.

- uwzględniając wynik warsztatów na temat międzynarodowej przestępczości przeciwko dzikiej przyrodzie, które zostały zorganizowane przez Komisję Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności w dniu 27 lutego 2013 r. w Brukseli;
 - uwzględniając pytanie skierowane do Komisji z dnia 29 października 2013 r. w sprawie przestępczości przeciwko dzikiej przyrodzie (O-000123/2013 – B7-0529/2013),
 - uwzględniając art. 115 ust. 5 i art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że przestępczość przeciwko dzikiej przyrodzie, w tym kłusownictwo i nielegalne pozyskiwanie, tranzyt nielegalnych produktów i ich pochodnych oraz ich nielegalna sprzedaż i wykorzystywanie w krajach konsumenckich jest obecnie poważną, międzynarodową dziedziną przestępczości zorganizowanej, w której obroty sięgają co najmniej 19 mld USD rocznie, oraz jest aktualnie czwartą co do wielkości nielegalną działalnością na świecie, po handlu narkotykami, fałszerstwie i handlu ludźmi;
- B. mając na uwadze, że w nielegalny handel dziką przyrodą często zaangażowane są międzynarodowe sieci przestępczości zorganizowanej, dla których stanowi on źródło dochodów, oraz zbrojne ugrupowania rebeliantów;
- C. mając na uwadze, że przestępczość przeciwko dzikiej przyrodzie stanowi zagrożenie dla dobrostanu poszczególnych zwierząt, a także dla ochrony gatunków zwierząt i roślin oraz zagraża całym lokalnym ekosystemom;
- D. mając na uwadze, że przestępczość przeciwko dzikiej przyrodzie stała się poważnym zagrożeniem dla bezpieczeństwa, stabilności politycznej, gospodarki, lokalnych źródeł dochodów, zasobów naturalnych i dziedzictwa kulturowego wielu państw; mając na uwadze, że zakres wymaganej odpowiedzi na te zagrożenia często wykracza poza kompetencje agencji egzekwujących prawo w zakresie ochrony środowiska oraz dzikiej przyrody lub poza kompetencje pojedynczych krajów lub regionów;
- E. mając na uwadze, że nielegalny handel dziką przyrodą stanowi nie tylko istotne zagrożenie dla bezpieczeństwa, praworządności oraz rozwoju społeczności lokalnych, w których zasoby dzikiej przyrody zostały wyczerpane, ale także dla pokoju i bezpieczeństwa narodów i regionów, w których te społeczności się znajdują, oraz zrównoważonego rozwoju na całym świecie;
- F. mając na uwadze, że zwalczanie przestępczości przeciwko dzikiej przyrodzie wymaga skoordynowanej odpowiedzi globalnej na najwyższym szczeblu politycznym oraz skoordynowanych działań pomiędzy organami ścigania na szczeblu międzynarodowym i krajowym, a także skutecznego zastosowania narzędzi w celu wzmocnienia egzekwowania prawa i wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych;
- G. mając na uwadze, że jak długo popyt na produkty dzikiej przyrody będzie utrzymywał się na wysokim poziomie, a działania służące egzekwowaniu prawa będą niewystarczające, tak długo legalny handel będzie służył za przykrywkę dla handlu nielegalnego i będzie przyczyniał się do rozwoju kłusownictwa;
1. podkreśla, że Unia Europejska stanowi zarówno znaczący rynek, jak i trasę tranzytową dla nielegalnego handlu dziką przyrodą; zwraca uwagę, że zgodnie z szacunkami Europolu przychody z handlu zagrożonymi gatunkami wynoszą 18-26 mld EUR rocznie, a UE jest dla nich głównym rynkiem zbytu na świecie;
 2. podkreśla, że celem konwencji CITES jest czuwanie nad tym, by handel międzynarodowy dzikimi zwierzętami i roślinami nie zagrażał przetrwaniu gatunków w stanie dzikim;
 3. jest zaniepokojony, że nielegalny handel produktami dzikiej przyrody w samym tylko internecie został oszacowany przez Global Financial Integrity w raporcie z lutego 2011 r. zatytułowanym „Przestępczość ponadnarodowa w krajach rozwijających się” na 10 mld USD rocznie;
 4. wyraża zaniepokojenie zacieśniającymi się powiązaniem między ludźmi i pieniędzmi związanymi z handlem dziką przyrodą oraz innymi formami przestępczości zorganizowanej, w tym handlem narkotykami i bronią, korupcją i nadużyciami finansowymi, a także bojówkami i terroryzmem;
 5. jest zaniepokojony, że zorganizowane grupy przestępcze, zwłaszcza te dopuszczające się przemytu, uważają handel dziką przyrodą za atrakcyjny z powodu braku zdolności władz do egzekwowania i wdrażania prawa, a także ze względu na duże zyski i niskie koszty;
 6. podkreśla, że jeżeli Unia Europejska i jej państwa członkowskie pragną odgrywać prawdziwie wiodącą rolę w ochronie gatunków zagrożonych, należy nie tylko pilnie podjąć aktywne i ambitne działania wspierające międzynarodowe negocjacje, ale także ustanowić najbardziej odpowiednie ramy prawne i warunki realizacji, które zapewnią, że na terenie Unii nie wystąpią luki prawne przyczyniające się do nielegalnego handlu;

Środa, 15 stycznia 2014 r.

7. zwraca uwagę na fakt, iż przestępczość przeciwko dzikiej przyrodzie może stanowić poważne zagrożenie dla praworządności oraz zrównoważonego rozwoju;

8. jest świadomy, że zjawisko kłusownictwa dotyczącego różnych gatunków dzikiej fauny występuje również na terytorium UE i że obecnie wciąż jeszcze ma miejsce zabijanie, pozyskiwanie i chwywanie zwierząt należących do rzadkich, szczególnie chronionych, a nawet zagrożonych wyginięciem gatunków, wymienionych w załączniku IV do dyrektywy 92/43/EWG (dyrektywy siedliskowej) i w załączniku I do dyrektywy 2009/147/WE (dyrektywy ptasiej), oraz handel nimi;

Działania w ramach UE

9. wzywa Komisję do bezzwłocznego opracowania planu działania UE na rzecz walki z przestępczością przeciwko dzikiej przyrodzie i z handlem dziką przyrodą, w tym jasno określonych rezultatów i ram czasowych;

10. podkreśla, że UE jest głównym terytorium tranzytowym dla nielegalnych produktów dzikiej przyrody takich jak kość słoniowa i żywe zwierzęta, na co wskazuje niedawne sprawozdanie TRAFFIC⁽¹⁾, i dlatego może wykorzystać swoją szczególną pozycję do kontrolowania tego procederu;

11. wzywa państwa członkowskie do wprowadzenia moratorium na cały przywóz i wywóz w celach handlowych, sprzedaż krajową, zakup kłów oraz surowej i obrobionej kości słoniowej do momentu, aż populacje dzikich słońi nie będą zagrożone przez kłusownictwo;

12. wzywa państwa członkowskie do wyrażenia wraz z innymi stronami konwencji CITES jednoznacznego sprzeciwu wobec nielegalnego handlu dziką przyrodą i popytu na nielegalne produkty dzikiej przyrody poprzez zniszczenie posiadanych zapasów nielegalnej kości słoniowej;

13. wzywa państwa członkowskie do pełnego wdrożenia zalecenia Komisji 2007/425/WE, określającego działania dotyczące wykonania rozporządzenia (WE) nr 338/97 w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi; zaleca państwom członkowskim zapewnienie możliwości bezzwłocznej konfiskaty przejętych produktów celem lepszego wdrażania konwencji CITES i ochrony dobrostanu żywych zwierząt;

14. wzywa Komisję do zaangażowania Stałego Komitetu konwencji CITES w odniesieniu do decyzji 16.47 16. KS, w zakresie postanowień dotyczących optymalizacji pozbywania się nielegalnie pozyskanych, sprzedawanych i skonfiskowanych produktów, w celu zapewnienia skoordynowanych podejść do wymiany informacji i szybkiego znajdowania nowego domu dla skonfiskowanych żywych zwierząt;

15. zachęca państwa członkowskie do wzmocnienia wymiaru sprawiedliwości w UE za pomocą zwiększonej świadomości, zdolności i środków, tak aby zapewnić, że ściganie nielegalnego handlu dziką przyrodą przebiega w sposób skuteczny oraz w najszerszym prawnie dopuszczalnym zakresie, a kary dla przestępców są proporcjonalne do wagi przestępstwa; wzywa zatem Komisję do usprawnienia harmonizacji procedur między państwami członkowskimi zgodnie z zaleceniem Komisji nr 2007/425/WE w celu uniknięcia sytuacji, w której państwa członkowskie, gdzie kary są najniższe, byłyby wykorzystywane jako dogodny punkt wjazdu;

16. wzywa Komisję do dokładnego monitorowania i nadzorowania stosowania dyrektywy 2008/99/WE w sprawie ochrony środowiska poprzez prawo karne, ponieważ do dzisiaj w niektórych państwach członkowskich nie zostały określone skuteczne sankcje karne, które na mocy dyrektywy miały zostać przewidziane również w stosunku do osób zabijających, niszczących, posiadających lub gromadzących chronione gatunki fauny i flory;

17. w związku z niepokojem podobnym do wyrażonego przez ONZ w rezolucji z maja 2013 r., dotyczącej między innymi przestępczości przeciwko lasom, wzywa do przeglądu obecnych instrumentów unijnych w zakresie nielegalnego handlu drewnem oraz do rewizji innych działań związanych z lasami, w celu oceny ich skuteczności, jak również efektywnego radzenia sobie z nasilającym się nielegalnym handlem odnotowywanym obecnie na terytorium Unii;

18. zwraca uwagę na fakt, że obecnie na terytorium Unii Europejskiej wciąż istnieją ogromne różnice między poszczególnymi państwami członkowskimi w zakresie systemu sankcji stosowanych względem osób pobierających, chwytających lub nielegalnie posiadających zwierzęta należące do chronionych gatunków dzikiej fauny, bądź handlujących nimi; podkreśla, że te dotyczące sankcji różnice między poszczególnymi państwami członkowskimi mają często negatywny wpływ na skuteczność systemów kontroli oraz działań osób upoważnionych do przeprowadzania kontroli w poszczególnych państwach członkowskich;

⁽¹⁾ <http://ec.europa.eu/environment/cites/pdf/Overview%20significant%20seizures.pdf>

Środa, 15 stycznia 2014 r.

19. wzywa do wprowadzenia odpowiednich sankcji za naruszenia rozporządzenia (WE) nr 338/97, aby zapobiegać przestępczości przeciwko dzikiej przyrodzie, a także uwzględniać wartość rynkową gatunków, wartość przyrodniczą gatunków, których dotyczy przestępstwo, oraz poniesione koszty; wzywa do wprowadzenia systemu zapewniającego aktualizację i okresowe dostosowywanie wysokości sankcji;
20. podkreśla fakt, że dyrektywa 2008/99/WE w sprawie ochrony środowiska poprzez prawo karne harmonizuje definicje przestępstw przeciwko dzikiej przyrodzie w całej Unii; ponadto podkreśla, że dyrektywa ta zawiera wymóg, zgodnie z którym państwa członkowskie muszą wprowadzić skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające sankcje karne, wzywa je zatem do bezzwłocznego ustanowienia odpowiedniego poziomu sankcji za przestępstwa przeciwko dzikiej przyrodzie;
21. wzywa Komisję i Radę do wsparcia specjalistycznych szkoleń, obejmujących cały proces egzekwowania prawa, poprzez wykorzystanie istniejących instrumentów finansowych;
22. wzywa państwa członkowskie do stosowania na potrzeby walki z przestępczością przeciwko dzikiej przyrodzie wszystkich istotnych wspólnotowych i krajowych instrumentów służących do zwalczania przestępczości zorganizowanej, korupcji, procederu prania pieniędzy i zajmowania majątku;
23. wzywa wszystkie państwa członkowskie UE do przestrzegania przyjętej w kwietniu 2013 r. rezolucji Komisji ONZ ds. Zapobiegania Przestępczości i Wymiaru Sprawiedliwości poprzez zaktualizowanie przepisów w celu zapewnienia, że nielegalny handel dziką fauną i florą, w który zaangażowane są zorganizowane grupy przestępcze, będzie definiowany jako przestępstwo podlegające karze pozbawienia wolności na czas nie krótszy niż 4 lata, tak aby Konwencja Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej stanowiła podstawę współpracy międzynarodowej i wzajemnej pomocy prawnej;
24. wzywa państwa członkowskie UE do pełnego wdrożenia zaleceń przedstawionych w „Project WEB”, śledztwie prowadzonym przez Interpol/IFAW w sprawie internetowego handlu kością słonową w UE;
25. jest świadomy, że niezgodne z zasadą zrównoważonego rozwoju i nieetyczne polowania prowadzone dla zdobycia trofeów powodują masowy spadek liczebności gatunków zagrożonych wymienionych w załącznikach I i II do konwencji CITES oraz wzywa państwa członkowskie do poparcia ewentualnego przeglądu przepisów prawnych UE regulujących przywóz trofeów myśliwskich do państw członkowskich, jak również wzywa do wymagania pozwoleń na przywóz trofeów wszystkich gatunków wymienionych w załączniku B do odnośnego tekstu;
26. odnotowuje udokumentowane problemy dotyczące schwytych dzikich zwierząt, którymi handluje się wykorzystując mniej restrykcyjne przepisy regulujące hodowlę w niewoli; wzywa Komisję Europejską do wsparcia decyzji 16.63–16.66 (COP 16) dotyczących okazów hodowlanych i okazów wyhodowanych w niewoli oraz do zapewnienia wsparcia finansowego na rzecz badania kwestii gatunków uznanych za wyhodowane w niewoli i opracowania wytycznych dla placówek przeprowadzających kontrole;
27. wzywa do powołania w ramach Europolu wyspecjalizowanej jednostki ds. przestępczości przeciwko dzikiej przyrodzie, z pełnymi uprawnieniami i kompetencjami ponadnarodowymi, a także wystarczający i wykwalifikowany personel oraz odpowiednie środki finansowe, w celu scentralizowania informacji i analizy, a także skoordynowania śledztw, co powinno doprowadzić do większej liczby wspólnych śledztw i przyjęcia lepiej skoordynowanego strategicznego podejścia; wzywa do poprawiania i rozwijania relacji pomiędzy organami uprawnionymi do kontroli lokalnych w państwach członkowskich a organami międzynarodowymi w celu poprawy wymiany informacji i zwiększenia w ten sposób stopnia oraz skuteczności działania lokalnych podmiotów kontrolujących;
28. wzywa w tym celu państwa członkowskie do powołania krajowych grup zadaniowych ds. bezpieczeństwa środowiskowego (National Environmental Security Task Force – NEST), zgodnie z zaleceniami Interpolu oraz do zaangażowania się w skoordynowane operacje poprzez wyspecjalizowaną jednostkę ds. przestępczości przeciwko dzikiej przyrodzie, którą proponuje się powołać w ramach Europolu;
29. wzywa Komisję do zapewnienia, że środki przeznaczone na konwencję CITES po stronie jej służb są wystarczające, aby umożliwić UE odgrywanie wiodącej roli w związku z wejściem w życie poprawki z Gaborone do konwencji CITES;
30. wzywa Komisję i Radę do uruchomienia instrumentów handlu i rozwoju, aby ustanowić ukierunkowane programy, w celu wsparcia wdrażania konwencji CITES oraz zapewnienia środków na budowę zdolności w zakresie zwalczania kłusownictwa i nielegalnego handlu, w szczególności przez wspieranie, wzmacnianie i rozszerzanie takich inicjatyw jak

Środa, 15 stycznia 2014 r.

ASEAN-WEN (ASEAN Wildlife Enforcement Network), HA-WEN (Horn of Africa Wildlife Enforcement Network), LATF (Lusaka Agreement Task Force) i PAPECALF (Plan d'Action sous-régional des pays de l'espace COMIFAC pour le renforcement de l'application des législations nationales sur la faune sauvage 2012 – 2017), które mają na celu ustanowienie regionalnych ośrodków eksperckich i stworzenie modeli współpracy na rzecz zwalczania przestępczości przeciwko dzikiej przyrodzie;

31. wzywa UE i jej państwa członkowskie do proaktywnych działań, aby uświadomić obywatelom europejskim, że przestępczość przeciwko dzikiej przyrodzie nie jest tylko problemem dotyczącym innych kontynentów, ale raczej pilną kwestią odnoszącą się do naszej planety i naszego ekosystemu, która ma polityczny, ekonomiczny i społeczny wpływ na społeczność na całym świecie;

Działania międzynarodowe

32. wzywa Komisję i Radę do traktowania walki z przestępczością przeciwko dzikiej przyrodzie jako priorytetu w programowaniu instrumentów finansowych przeznaczonych na pomoc rozwojową, zarówno w programach tematycznych, jak i regionalnych;

33. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w następstwie rezolucji Komisji ONZ ds. Zapobiegania Przystępczości i Wymiaru Sprawiedliwości z 26 kwietnia 2013 r. przestępczość przeciwko dzikiej przyrodzie została zrównana z tak poważnymi formami międzynarodowej przestępczości zorganizowanej, jak handel ludźmi i handel narkotykami oraz wzywa Komisję i państwa członkowskie do kształtowania swojej polityki handlowej i rozwojowej w taki sposób, aby zapewnić pełne wdrożenie tego międzynarodowego porozumienia; stwierdza, że wśród priorytetów UE na 68. sesję Zgromadzenia Ogólnego ONZ, przyjętych przez Radę w czerwcu 2013 r., znajduje się propozycja zwiększenia wysiłków na rzecz walki z przestępczością przeciwko dzikiej przyrodzie i walki z nielegalnym pozyskiwaniem drewna oraz promowanie uprawnień zarządzania;

34. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zrobienia wszystkiego, co w ich mocy w ramach konwencji CITES i w dwustronnym dialogu z krajami konsumenckimi, aby zapewnić zamknięcie legalnych równoległych rynków, krajowego i międzynarodowego, zwiększających popyt na gatunki wysokiego ryzyka, takie jak słonie, nosorożce i tygrysy;

35. zwraca uwagę, że w ramach konwencji CITES zostały przewidziane mechanizmy mające zastosowanie wobec stron niewypełniających zobowiązań; wzywa zatem Komisję i państwa członkowskie do stosowania tych mechanizmów w pełnym zakresie, jeżeli jest to uzasadnione;

36. wzywa Komisję i państwa członkowskie do ustanowienia funduszu powierniczego lub podobnego porozumienia prawnego na mocy art. 187 zaktualizowanego rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, w celu zabezpieczenia obszarów chronionych oraz zwalczania handlu dziką przyrodą i kłusownictwa w ramach planu działania przeciwko handlowi dziką przyrodą;

37. wzywa UE i jej państwa członkowskie do zdecydowanego poparcia koncepcji Międzynarodowego Konsorcjum ds. Zwalczania Przystępczości Przeciwko Dzikiej Przyrodzie (International Consortium on combating Wildlife Crime – ICCWC), składającego się z CITES, Interpolu, UNODC (Biuro Narodów Zjednoczonych ds. Narkotyków i Przystępczości), Banku Światowego oraz Światowej Organizacji Celnej, obejmującej dostarczenie środków finansowych i wiedzy specjalistycznej w tym celu, aby ułatwić tworzenie zdolności instytucji rządowych, wymianę informacji i danych wywiadowczych oraz wspieranie egzekwowania i przestrzegania przepisów przez członków konsorcjum ICCWC;

38. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że na ostatnim szczycie G-8 (w Lough Erne w Irlandii Północnej w czerwcu 2013 r.) zdecydowano się na podjęcie działań zmierzających do zwalczania nielegalnego handlu chronionymi lub zagrożonymi dzikimi gatunkami oraz działań zmierzających do politycznego i praktycznego wsparcia regionalnych i międzynarodowych organizacji zwiększających zdolność państw w zakresie monitorowania granic i kontroli granicznej oraz walki z takimi czynnikami, jak korupcja, międzynarodowa zorganizowana przestępczość i nielegalny handel, które osłabiają skuteczność sprawowania władzy oraz praworządność, a także w niektórych przypadkach stanowią istotne źródło finansowania dla terrorystów;

39. wzywa Komisję, aby w ramach swojej współpracy z państwami Afryki i Azji, udzieliła wsparcia tym państwom w celu wzmocnienia strategii i ram prawnych, zwiększenia zdolności egzekwowania prawa, rozwinięcia skutecznych systemów sądownictwa oraz wzmocnienia mechanizmów do walki z korupcją w celu efektywniejszego zwalczania przestępczości przeciwko dzikiej przyrodzie na szczeblu lokalnym, krajowym i regionalnym, między innymi poprzez wspieranie i finansowanie wdrażania inicjatyw takich jak zestaw narzędzi ICCWC;

Środa, 15 stycznia 2014 r.

40. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wzmocnienia strategii i ram prawnych, zwiększenia zdolności egzekwowania prawa, uwzględnienia potrzeb technologii wywiadowczej i rozwinięcia skutecznych systemów sądownictwa w celu efektywniejszego zwalczania przestępczości przeciwko dzikiej przyrodzie na szczeblu lokalnym, krajowym i regionalnym, między innymi poprzez wspieranie wdrażania inicjatyw takich jak zestaw narzędzi ICCWC i szkolenie wyspecjalizowanych w przestępczości przeciwko dzikiej przyrodzie prokuratorów;

41. wzywa Komisję do tworzenia i wdrażania – między innymi poprzez wspieranie programu Interpolu na rzecz walki z przestępstwami przeciwko dzikiej przyrodzie i powołanie krajowych grup zadaniowych ds. bezpieczeństwa środowiskowego (NEST) i ich integrację z regionalnymi organami egzekwowania prawa, takimi jak grupa zadaniowa LATF (Lusaka Agreement Task Force), HA-WEN, SAWEN (South Africa Wildlife Enforcement Network) i ASEAN-WEN – regionalnych strategii i sieci egzekwowania prawa w dziedzinie dzikiej przyrody, połączonych za pomocą globalnego mechanizmu koordynacyjnego;

42. zwraca uwagę na duży i wciąż rosnący popyt na nielegalne produkty dzikiej przyrody z Chin i Azji Południowo-Wschodniej oraz podkreśla potrzebę uwzględnienia tego problemu w dialogu między UE a Azją na najwyższym szczeblu politycznym; popiera w tym kontekście, jako znaczący krok, podpisane w lipcu 2013 r. przez komisarza Potočnika oraz wiceministra lasów państwowych Chińskiej Republiki Ludowej Zhang Jianlonga porozumienie dotyczące wspólnych działań na rzecz zwalczania handlu dziką przyrodą oraz wyraża nadzieję na jego pełne wdrożenie;

43. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zgłębienia tych kwestii we współpracy z Unią Afrykańską, NEPAD (Nowe Partnerstwo dla Rozwoju Afryki), AMCEN (African Ministerial Conference on the Environment) oraz Komisją Unii Afrykańskiej w ramach zbliżającego się szczytu Afryka–UE w 2014 r. w celu identyfikacji obszarów współpracy na potrzeby wspólnej strategii Afryka–UE (JAES) na lata 2014 – 2020, w obliczu światowego wyzwania;

44. zachęca Komisję do włączenia zagadnienia handlu dziką przyrodą do współpracy transatlantyckiej w celu wypracowania wspólnego podejścia, gwarantującego skuteczny reżim prawny, który zapobiega przedostawaniu się nielegalnych produktów na rynek europejski i amerykański oraz ulepszenia kanałów komunikacyjnych w celu wymiany informacji o zarządzaniu dziką przyrodą oraz prawie handlowym;

45. zachęca Komisję i państwa członkowskie do wsparcia podejmowanych w kluczowych krajach wysiłków dotyczących współpracy między ministerstwami w celu opracowania i wdrożenia rzetelnej kampanii na rzecz zmniejszenia popytu oraz zagwarantowania odpowiedniego i długoterminowego finansowania wdrożenia tych strategii;

46. wzywa Komisję do wsparcia tworzenia alternatywnych źródeł dochodu dla społeczności lokalnych, które znajdują się najbliżej danych elementów dzikiej przyrody i wnoszą zauważalny wkład w odnowę i ochronę dzikich populacji oraz do zaangażowania społeczności w działania przeciwko kłusownictwu;

47. wzywa Komisję i państwa członkowskie do przyjęcia i wprowadzenia w życie przejrzystych i skutecznych przepisów i zasad odwołujących od konsumpcji produktów otrzymanych z zagrożonych gatunków dzikich zwierząt oraz do edukowania konsumentów na temat wpływu ich zwyczajów konsumenckich na gatunki zagrożone wyginięciem oraz do zapewnienia odpowiedniej informacji na temat możliwych zagrożeń i konsekwencji, jakie niesie ze sobą niekontrolowane rozprzestrzenianie obcych gatunków w lokalnych ekosystemach;

o

o o

48. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, sekretariatowi CITES, Interpolowi, Europolowi, UNODC, Bankowi Światowemu oraz Światowej Organizacji Celnej.
